

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

www.parohiaserbanvoda.ro

DUMINICA A 14-A DUPĂ RUSALII

Pilda nunții fiului de împărat

POMENIREA MINUNII

**SF. ARHANGHEL MIHAIL ÎN COLOSE;
SF. MC. EUDOXIE ȘI MACARIE**

În această Duminică, a XIV-a după Rusalii, Sfânta noastră Biserică ne pune în față o pildă cunoscută în Evanghelie sub numele de „pilda nunții Fiului de Împărat”, prin care Dumnezeu cheamă pe fiecare om în parte la nuntă, la bucurie, la Cina cea Mare, la marele ospaț al mântuirii neamului omenesc.

La prima vedere s-ar părea că această pildă ar privi doar pe aceia care nu au crezut în Înviere și nu s-au botezat, adică pe iudei, căci iudeii au fost chemați mai întâi. Dar ei nu numai că s-au împotrivit la această chemare, ci au batjocorit și au ucis pe soli, pe proroci, ba chiar au mers atât de departe cu răutatea ucigând pe Însuși Fiul lui Dumnezeu cel Care venise să-i mântuiască.

Dar această pildă are un înțeles mult mai larg, în sensul că îi cuprinde pe toți oamenii care refuză să se împărtășească din bunătățile duhovnicești ale credinței. Adevărat este faptul că în Sfânta Biserică cea întemeiată de Hristos, Fiul lui Dumnezeu, permanent se pregătește o Cină Măreață și îmbelșugată, o fericită masă de nuntă, o masă a bucuriei, a dragostei și a păcii, la care se prăznuiește logodirea pământului cu cerul. Este vorba de Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie în care, pe bună dreptate, cerul se unește cu pământul, adică Hristos cel Veșnic și Necuprins se sălășluiește în sufletele celor care participă, mai ales în Sfânta Taină a Împărtășaniei pentru cei care o primesc, pentru că în centrul Sfintei Liturghii se află Sfânta Jertfă nesângeroasă care se transmite omului în Euharistie sub formă de pâine și a vinului.

Aceasta este chemarea cea mai înaltă a trăirii noastre pe pământ, să cultivăm viața cea duhovnicească pentru a ajunge la nemurire, la unirea cu Hristos.

Astăzi, El ne cheamă să luăm parte la nuntă. Dacă vom încerca să pătrundem

PILDA NUNȚII FIULUI DE ÎMPĂRAT

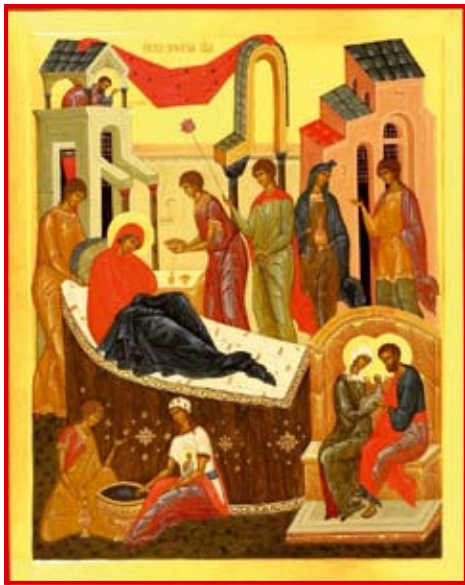
mai adânc înțelesul tainic al acestei chemări, vom înțelege limpede că Jertfa Mântuitorului este simbolizată prin imaginea nunții. Începem să pășim acum spre adevăratul înțeles al chemării, în sensul că Jertfa în sine este un act al iubirii.

Nunta din iubire presupune jertfelnicie, alungarea oricărei forme de egoism, cultivarea altruismului, culminând chiar cu sacrificiul vieții la nevoie pentru persoana iubită, după exemplul suprem al lui Hristos. Pilda aceasta a fost rostită cu scopul ca noi să pricepem cât de mare este iubirea lui Dumnezeu față de oameni, concretizată în jertfirea Fiului Său pentru mântuirea noastră. Astfel, imaginea nunții și a iubirii pământești este un exemplu al iubirii dintre Dumnezeu și creația Sa, învățând de aici că modelul jertfelniciei soților, care se iubesc cu adevărat, ne ajută să înțelegem valoarea jertfei izvorâte din iubirea supremă a lui Dumnezeu pentru noi; „într-atât a iubit Dumnezeu lumea încât pe Fiul Său Cel Unul-Născut L-a dat, pentru ca tot cel ce crede într-Însul să nu piară, ci să aibă viața veș-

nică” (Ioan 3, 16).

Ne întrebăm de ce în vremurile noastre sunt atâția oameni care nesocotesc darurile primite de la Dumnezeu și nu răspund chemării sfinte de a lua parte la bucuria comuniunii trăită de adevărații creștini la Sfânta Liturghie? Cei mai mulți au alte preocupări lumești și nu-și fac timp pentru Dumnezeu și pentru suflet, iar pe de altă parte, chemarea sfântă îi deranjează pe unii ca aceștia. Lumea de azi e prea afundată în păcate și fărădelegi și nu are nevoie de cineva care să-i mustre și să-i certe de la păcat ca să se lepede de plăcerile păcătoase și distructive. Însă va veni o vreme când toți aceștia vor da socoteală în fața Dreptului Judecător pentru felul cum au disprețuit darurile primite și nu și-au împodobit sufletul cu virtuți, agonisindu-și astfel haina de nuntă în Împărăția cea nepieritoare. Sentința lor va fi cea din Evanghelia de astăzi: „...luați-l de aici și aruncați-l în întunericul cel mai din afară! Acolo va fi plângerea și scrâșnirea dinților” (Matei 22, 13). ❖

Preot Adrian Chiriță

ASTĂZI ANA (HARUL) NAȘTE PE MARIA (DOAMNA)

pantera a născut pe Ioachim, Ioachim a născut pe Sfânta Născătoare de Dumnezeu.

Ioachim deci s-a căsătorit cu cinstita și vrednica de laudă Ana. După cum Ana cea din vechime fiind stearpă a născut pe Samuil prin rugăciune și făgăduință (1 Rg 1,10-11, 20-21), tot așa și aceasta prin rugăciune și făgăduință către Dumnezeu primește pe Născătoarea de Dumnezeu, ca și în aceasta să nu rămână cu nimic în urma femeilor slăvite. Așadar, harul — căci așa se tălmăcește numele Ana — naște pe Doamna — căci aceasta înseamnă numele Maria — și în adevăr, fiind Maica Creatorului, a ajuns Doamna tuturor făpturilor. Se naște în casa lui Ioachim, care se găsea lângă poarta oilor și este adusă la templu. Apoi, fiind sădită și îngrășată de Duhul în casa lui Dumnezeu ca un măslin încărcat de rod, a ajuns locașul oricărei virtuți, depărtând mintea de orice dorință lumească și trupească, păstrându-și astfel feciorelnic sufletul împreună cu trupul, după cum se cuvenea sâmului care avea să primească pe Dumnezeu;

căci El, sfânt fiind, Se odihnește întru sfinți (Is 57,11). Stăruie deci în sfințenie și se arată cu vrednicie templu sfânt și minunat al Preaînaltului Dumnezeu.

Iar când a venit plinirea vremii (Ga 4, 4) a fost trimis îngerul Domnului la ea binevestindu-i zămislirea Domnului (Lc 1, 26-38), și așa a zămislit pe Fiul lui Dumnezeu, Noul Adam s-a născut potrivit legii nașterii, dar mai presus de firea nașterii, căci Cel din Tatăl fără mamă Se naște din Mamă fără tată: potrivit legii nașterii, pentru că s-a născut prin femeie; mai presus de firea nașterii, pentru că s-a născut fără Tată; potrivit legii nașterii, pentru că s-a născut la timpul sorocit nașterii — căci se naște când a împlinit nouă luni și trece în a zecea — mai presus de legea nașterii, căci s-a născut fără să pricinuiască durere; fiindcă a aceleia căreia nu i-a precedat plăcerea nu i-a urmat nici durerea, potrivit cuvintelor profetului: înainte de a simți dureri, a născut (Is 66,7); și iarăși: înainte de a veni vremea durerilor, ea a fugit și a născut băiat (Is 66,7). ❖

Sfântul Ioan Damaschin

Sfânta și prelaudata Pururea-Fecioară și Născătoare de Dumnezeu Maria fiind mai dinainte hotărâtă prin sfatul preștiutor și mai înainte de veci al lui Dumnezeu, a fost preînchipuită și mai înainte propovăduită de Duhul Sfânt prin diferite imagini și cuvinte ale profeților.

In timpul mai dinainte hotărât a odrăslit din rădăcina lui David, potrivit făgăduințelor făcute către acesta; căci spune: S-a jurat Domnul lui David adevărul și nu-l va lepăda: „din rodul pântecului tău voi pune pe tronul tău” (Ps 131,11; 2 Rg 7,12); și iarăși: „Odată m-am jurat întru cel sfânt al meu, că nu voi minți pe David. Sămânța lui rămâne în veac și tronul lui ca soarele înaintea mea și ca luna făcută pentru veșnicie și care este martor credincios în cer” (Ps 88, 35-36). Și Isaia: „Toiag va răsări din Iesei și floare se va înălța din rădăcina lui” (Is 11,1).

Așadar că Iosif se trage din seminția lui David au arătat precis preasfințirii Evangheliști Matei și Luca: Matei coboară pe Iosif din David prin Solomon (Mt 1, 6-16), iar Luca, prin Natan (Lc 3, 23-31). Amândoi însă au trecut sub tăcere genealogia Sfintei Fecioare.

Trebuie să se știe însă că nu era obiceiul la evrei și nici în dumnezeiasca Scriptură să se scrie în genealogie femei; dar era o lege ca să nu se facă căsătorii între seminții diferite (Nm 36, 6-9). Deci Iosif, coborându-se din seminția lui David și drept fiind, căci așa mărturisese despre el dumnezeiasca Evanghelie (Mt 1, 19), nu s-ar fi logodit împotriva legii cu Sfânta Fecioară, dacă ea nu cobora din aceeași seminție. Așadar, evangheliștii s-au mulțumit să arate numai linia descendentă a lui Iosif.

Din linia genealogică a lui Natan, fiul lui David, Levi a născut pe Melhi și pe Pantera, Pantera a născut pe Barpantera, căci așa se numea. Acest Bar-

Minuni la icoana Sfintei Ana de la Bistrița

Icoana Sfintei Ana de la Bistrița este renumită prin darul ei de a rezolva în mod miraculos până și cele mai grele probleme pe care credincioșii le au în familie.

Mărturiile consemnate de-a lungul anilor vorbesc despre copii vindecați de boli grele, precum și de sute de persoane aflate în pragul unor divorțuri iremediabile, care

s-au rugat plângând Sfintei și ale căror familii s-au refăcut și și-au continuat mai apoi existența. Unul din cazurile relativ recente este cel al Elenei Baci, din localitatea ieșeană Tomești. „Eram în situația de a mă despărți, fiindcă soțul mă bătea în fiecare zi și vindea lucrurile din casă pentru băutură. Am venit la sfânta icoană și m-am rugat plângând, cu inima grea, fiindcă aveam trei copii și nu aș fi vrut totuși să crească fără tată. Am stat la mănăstire o zi și, când am plecat, am rămas fără grai văzându-l la poartă pe soțul meu. Nu știu de unde aflase unde eram, căci eu nu-i spuseseam, dar alergase într-un suflet să mă găsească, făcând autostopul la nu știu câte mașini și căruțe. A început să plângă, mi-a spus că ceva s-a răscolit în sufletul lui și m-a rugat să-l iert pentru toate relele pe care le făcuse. A trecut aproape un an de atunci, iar soțul meu nu mai pune strop de băutură în gură. Și-a găsit de lucru, ne iubește pe mine și pe copii ca pe ochii din cap și parecă nici mie nu-mi vine să cred ce viață fericită ducem acum împreună”, a povestit femeia. ❖

Sursa – crestinortodox.ro

DRAGII MEI, NU OPRITI NAȘTEREA DE PRUNCI!

Am ales astăzi să vorbim despre darul nașterii de prunci. Căci iată pentru el s-au rugat îndelung, cu lacrimi și stăruință, Sfinții Părinți ai Maicii Domnului, Ioachim și Ana. Astăzi, cei care nu pot avea copii citesc Acatistul Sfinților Părinți, punându-și nădejdea în ei. Și la ceasul convenit, minunile se întâmplă!

Dar să ne întoarcem fața și către cei care „drămuiesc” venirea pe lume a unei vieți, uneori dincolo de limitele decente ale timpului în care tinerii își fac o familie și-și consolidează cariera profesională. Căci viața până la urmă este un dar al lui Dumnezeu, iar El ne poartă de grijă din pântecul mamei până la poarta veșniciei. Iar a fi credincioși înseamnă a ne încredința în toate pronicile cerești și a face ascultare de Dumnezeu și cuvântul Său. (n.r.)

Eram aproape un copil când m-am căsătorit. Îmi doream doar să am o familie liniștită, unde să îi pot sluji Domnului. Am întâlnit un bărbat minunat, care mi-a fost mereu alături de atunci și până acum.

Aveam aproape 17 ani. Am pornit amândoi la drum. Săraci, doar cu haina de pe noi. Ne mutam ca păsările, din chirie în chirie. Eu eram la școală. Ni s-a spus că pentru binele nostru era bine să amânăm nașterea de prunci. O perioadă relativ scurtă am făcut-o. Apoi am decis că prea mult îmi doresc copii. Dar, culmea, acum pruncii nu veneau. „E pedeapsa lui Dumnezeu pentru că am amânat, îmi ziceam”.

Dar nu mi-am pierdut nădejdea. Și iată, când eram în ultimul an și mă pregăteam de bac am rămas însărcinată. Bucurie fără margini... bucuria Învierii - Anastasia.

Așa a început povestea... Curând ne strângeam al doilea bebeluș în brațe. Băiețelul atât de dorit, cinstitorul de

Dumnezeu - Timotei. Apoi la un an și patru luni diferență a venit Andrei. După aproape patru ani, a venit un alt dar a lui Dumnezeu - Matei.

Sună frumos, nu? Dacă nu ar fi fost așa greu, probabil că nu ar fi sunat așa frumos.

Am făcut facultatea în paralel cu venirea pruncilor. Astfel, anii de studenție îi socoteam în numărarea pruncilor: în primul an primul, în al doilea - cel de-al doilea, iar în ultimul an - Andrei, cel de-al treilea.

Pe Andrei l-am născut în plină sesiune de iarnă. Unde să mă pot duce la examene? Așadar, în sesiunea din vară aveam două sesiuni în una, două restante și examenul de licență. Nu știu ce minune s-a petrecut atunci, dar am luat toate examenele, mi-am făcut și licența și am luat și licența!

Am trecut prin greutăți financiare foarte mari. Trăiam doar din salariul soțului. Eu eram la școli și apoi au început să tot vină copiii. La un moment dat nu ne-am mai putut permite chiria în oraș. Așadar ne-am mutat la țară, la 110 km de oraș. E impropriu zis ne-am mutat, deoarece eu stăteam singură în sat cu cei doi copilași, iar soțul făcea naveta sau de multe ori dormea în oraș pe la cine apuca. El acolo avea serviciul...

Am cunoscut un an singurătatea. Făceam focul, aduceam lemne, aduceam apă, îngrijeam doi copii. Atunci am rămas însărcinată cu al treilea. În aceeași perioadă, soțul meu se îmbolnăvise și a stat internat trei săptămâni. Copiii s-au îmbolnăvit și ei și făceam naveta cu copiii la spital în oraș, să îl vedem pe tati. Și acum mă minunez de puterea pe care mi-a dăruit-o Domnul atunci.

Atunci a început să se deschidă sacul cu bunătațile lui Dumnezeu. Eram însărcinată cu Andrei, când am primit un telefon de la nașul: „Mă, vă felicit. Bravo.” „Pentru ce?”, am întrebat mirată,

știind că nu prea erau motive de felicitare. „Am fost la primărie și s-au făcut repartizările pentru ANL (Agenția Națională pentru Locuințe). Sunteți primii pe listă.”

„Îți arde de glume? Noi de șase ani stăm pe lista de așteptare și mereu se legau de fiecare chichiță ca să ne depuncteze.” Dar iată că Domnul se îndurase de noi. Obținusem o locuință ANL, în condițiile în care 90% din vecini primiseră doar pe „cunoștințe”! Și noi aveam „pile”, doar că sus, în ceruri!

Ne-am mutat apoi în acel bloc, un apartament frumos, călduros, luminos și mai ales aveam biserica în care slujea soțul chiar peste drum! Toată lumea s-a minunat cum de s-au aranjat lucrurile așa de bine.

Să nu vă mai spun că atunci când eram îngrijorată că se terminau fructele sau alimentele, soțul venea acasă încărcat cu fructe, mâncare, dulciuri. Bani nu avem, căci trăim dintr-un salariu, dar avem mâncare, haine, căldură. Iar dacă e ceva ce ne lipsește, înseamnă că nu avem nevoie de el. Iar cel mai important e că ne avem unul pe altul. Avem două camere frumoase, dar noi 5 (copiii și cu mine) ne cuibărim într-o cameră. Abia când adorm, îi ia tatăl lor și îi duce în camera mare, ca să avem loc. E așa mare bucuria de a dormi toți împreună, chiar și într-un spațiu mic!

Bucuria aceasta s-a clădit pe sacrificii: am sacrificat o carieră care începuse extrem de promițător, chiar înainte de a fi numită director de marketing (era o multinațională cu filiale în 8 țări). Dar nu îmi pare rău. Am sacrificat-o cu conștiința că cel mai bun lucru pe care pot să îl fac pe lumea asta e să mă ocup de copiii mei. E singura ascultare care îmi aduce bucurie.

Nu știu dacă voi mai avea copii. Ultima sarcină am dus-o mai mereu în pat, cu contractii încă din prima lună.

Apoi îmi zic: „Loredana, oare ce va fi următorul? Dacă va ajunge preot și numele tău va fi pomenit la Sfânta Procomodie duminică de duminică? Dacă pentru rugăciunile lui, Domnul te va scoate din locul cel întunecat (în care mă rog din tot sufletul să nu ajungă nimeni)?”

Închei cu un ultim cuvânt: „Dragii mei, nu opriți nașterea de prunci! Că nu știți pe cine opriți de la izvorul vieții și câtă bucurie și mângâiere vă poate aduce acel copil!” ❖

(Loredana Popovici - Timișoara)
Sursa - ortodoxiatinerilor.ro - Text adaptat

SFÂNTUL CUVIOS ONUFRIE DE LA VORONA

Ucenic al Sfântului Paisie de la Neamț

Ctitor duhovnicesc al mănăstirii Sihăstria Voronei, pustnic în ținuturile botoșenene vreme de 25 de ani, duhovnic al sihaștrilor din pădurile Voronei, a fost ucenic al Cuviosului Paisie de la Neamț și a purtat cu acesta o corespondență susținută.

Despre Sfântul Onufrie știm că s-a născut în Rusia pe la anul 1700, se pare într-o familie nobilă. În 1749 îl aflăm guvernator al unei provincii din Rusia, dar datorită persecuțiilor religioase de aici va fugi în Moldova, unde se va călugări și-și va petrece toată viața în profundă cugetare duhovnicească. În anul 1763 l-a cunoscut pe Cuviosul Paisie la mănăstirea Dragomirna, unde tocmai venise din Athos, cu cei peste 60 de ucenici ai săi. Între cei doi se va înfiripa o strânsă prietenie duhovnicească, povățuindu-se unul pe altul pentru a deprinde desăvârșita rugăciune a inimii, Cuviosul Paisie fiindu-i și duhovnic, iar după ce s-au despărțit, legătura lor sufletească a continuat prin scrisori, pentru că amândoi petreceau întru același duh.

Auzind de alți pustnici români și ruși sporiți duhovnicește, care viețuiau în codrii Voronei, va intra în anul 1764 în obștea Schitului Sihăstria Voronei, retrăgându-se în pustie spre liniștire. Timp de 25 de ani va viețui într-o peșteră pe malul Bahluiului, într-o aspră nevoiță, petrecând în smerenie, înfrânare, tăcere și neîncetată rugăciune. Mânca doar o dată în zi, după apusul soarelui, iar noaptea o petrecea priveghind, ațipind doar două-trei ore pe un scaun, pentru odihna trupului după cum mărturisește Ieromonahul Nicolae, care viețuia și el în codrii Voronei.

La 7 martie 1774, cuviosul Onufrie a fost îmbrăcat în schima mare de starețul Paisie, la Dragomirna. Din corespondența purtată între cei doi cuvioși, a ajuns până la noi doar o scrisoare de la Secu, datată 6 iunie 1776. Restul corespondenței dintre starețul Paisie și soborul mănăstirii Vorona, implicat și cu schimnicul Onufrie a fost descoperit în anul 1931 la mănăstirea Rila, în Bulgaria

A avut și preocupări cărturărești, copiind un număr de opere ale Sfinților Părinți, după traducerile și redactările starețului Paisie.

Sfântul Cuvios Onufrie este considerat

ctitorul duhovnicesc al mănăstirii Sihăstria Voronei, lucru confirmat de PS Arhiepiscopul Chesarie Sinadon (1789-1888), într-un „Cuvânt de îndemn la ajutorarea zidirii Săhăstriei Voronii”.

Numele Cuviosului Onufrie ajunsese cunoscut alături de numele marelui Paisie, până

în centrul Rusiei, întărire dată de ieromonahul rus Partenie care călătorește prin Moldova în prima jumătate a secolului al XIX-lea.

Învrednicindu-se de darul preoției, Cuviosul Onufrie era slujitor ales al celor sfinte și duhovnic al multor sihaștri din pădurile Voronei. Astfel pe mulți i-a îndreptat pe calea cea bună, risipind cursele vrăjmașilor și arătându-se făcător de minuni încă din timpul vieții sale.

Cunoscându-și dinainte sfârșitul, și-a dat fericitul său suflet în brațele lui Hristos în primăvara anului 1789, la 29 martie, în zilele sărbătorii Învierii Domnului. A fost înmormântat de către câțiva călugări în livadă, la rădăcina unui măr. Nu după mult timp, la mormântul cuviosului au început să se petreacă fapte minunate, care adevereau sfințenia sa. Mulți au văzut lumânări arzând și au auzit glasuri cântând în acel loc.

După semne și minuni săvârșite de Sfântul Cuvios Onufrie, în anul 1846 i-au fost dezgropate osemintele sfinte, care până astăzi se păstrează în mănăstirea Sihăstria Voronei. Iar în 2005, Biserica Ortodoxă Română l-a canonizat, punându-l în calendar în data de 9 septembrie. ❖

Sfântul Cuvios Chiriac de la Tazlău

Cuviosul Chiriac s-a născut la sfârșitul secolului al XVI-lea într-o familie de credincioși din satul Mesteacăn.

De mic copil, fiind luat de către părinți la sfintele slujbe de la Mănăstirea Tazlău, a simțit că sufletul i se „întraripează cu dumnezeiescul dor”, drept pentru care, luând binecuvântare părintească, a intrat din fragedă tinerete în obștea Mănăstirii Tazlău. A deprins viața monahicească în mănăstire, apoi a primit îngerescul chip al călugăriei. Aici el dă dovadă de multă dragoste și râvnă duhovnicească, devenind un ales lucrător al smereniei întru ascultare, al rugăciunii neîncetate și al postirii îndelungate. După puțină vreme a fost hirotonit fără voia lui diacon și preot, devenind în scurtă vreme un iscusit povățuitor de suflete. Dorul pentru o nevoiță mai aspră îl face să se retragă în

pustnicie într-o peșteră pe un munte din apropierea mănăstirii, numit Măgura Tazlăului, împreună cu alți sihaștri, unde zeci de ani se ostenește în privegheri de toată noaptea, răbdând și biruind frigul cumplit și ispitele diavolești. Văzându-se înconjurat de mulți ucenici, peste treizeci, Cuviosul Chiriac a înălțat pe munte, alături de chilia sa un mic altar de rugăciune, în care se ruga ziua și noaptea și unde mărturisea pe fiii săi duhovnicești. Dobândind darul rugăciunii curate, al vindecării bolilor și al izgonirii demonilor, el devine foarte căutat de către mulțimile de călugări și credincioși, dornici să se împărtășească din sfințenia vieții sale. În acea perioadă de intensă propagandă calvină venită din Transilvania, el se constituie într-un adevărat apărător și mărturisitor al dreptei credințe, păstrând aprinsă flacăra Ortodoxiei în tot ținutul Neamțului.

Arătându-se făcător de minuni încă din timpul vieții, el este considerat ctitorul duhovnicesc al Mănăstirii Tazlău, pe mulți călugări folosind cu pilda vieții sale curate. Trece la Domnul în jurul 1660, având mormântul în pridvorul bisericii mănăstirii. La 5-7 martie 2008 Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât canonizarea Sfântului Cuvios Chiriac de la Tazlău, cu zi de prăznuire 9 septembrie. ❖

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 6 - 13 SEPTEMBRIE 2015

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 6 septembrie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 14-a după Rusalii (Pilda nunții fiului de împărat) Utrenia, Sfânta Liturghie
Luni 7 septembrie	17 ⁰⁰ -19 ³⁰	Slujba de priveghere pentru Nașterea Maicii Domnului
Marti 8 septembrie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Nașterea Maicii Domnului – Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 9 septembrie	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfântul Maslu
Vineri 11 septembrie	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Vecernie cu Litie, Acatist
Sâmbătă 12 septembrie	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie, Pomenirea morților
	17 ⁰⁰ -18 ⁰⁰	Vecernie
Duminică 13 septembrie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica dinaintea Înălțării Sfintei Cruci (Convorbirea lui Nicodim cu Iisus) – Utrenia, Sfânta Liturghie

CONTRIBUȚIA ENORIAȘILOR PAROHIEI ȘERBAN VODĂ PENTRU ANUL 2015 A FOST STABILITĂ LA 100 LEI